

Sygn. akt III Ca 37/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 lutego 2016 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt I C 1078/15

oddala apelację.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 29 września 2015r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim oddalił powództwo Kancelarii (...) S.A. w K. przeciwko M. G. o zapłatę.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że dnia 17.04.2014 r. został wysłany przelew na kwotę 0,01 zł z rachunku M. G. o numerze (...) na rachunek (...) sp. z o.o. numerze (...). W tytule przelewu zostało napisane „akceptuję warunki umowy ramowej pożyczki”

Do akt dołączono wydruk, z którego ma wynikać, że dnia 17.04.2014r. M. G. otrzymał przelew z nieznanego rachunku na rachunek na kwotę 2000 zł tytułem pożyczki. Zgodnie z umową ramową oprocentowanie od kapitału wynosiło czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym (§ 4 pkt 1). W przypadku pożyczki spłacanej w jednej racie płatna ona miała być w następującej formie: a)całkowita kwota pożyczki, b)provizja w wysokości 1% na dzień dla pożyczek udzielanych na okres od 7 dni 30 dni, c)odsetki maksymalne.

Dnia 16 września 2014r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności obejmującą wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...). Tego samego dnia zostało wystawione zawiadomienie o cesji, które zostało wysłane do pozwanego 7.10.2014r.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy oddalił powództwo, ponieważ powódka wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. Sąd wskazał, że wątpliwości budzi wydruk przelewu na podstawie, którego miała zostać udzielona pożyczka, ponieważ nie wynika z niego, aby był to wydruk z rachunku bankowego, a w szczególności nie wiadomo czy i z jakiego rachunku prowadzonego przez jaki bank, przelew został dokonany, a w związku z tym nie wiadomo czy w ogóle pozwany kwotę objętą pozwem otrzymał.

Sąd wskazał, że wątpliwości budzi także wysokość żądania. Sąd wskazał, że powódka wskazała, że umówiony całkowity koszt pożyczki wynosi 3065,28 zł, natomiast z przedłożonych przez powódkę dokumentów nie wynika taka kwota. Sąd zwrócił uwagę, że pozwany otrzymał przelewem pożyczkę w kwocie 2000 zł, natomiast z umowy ramowej dołączonej do pozwu nie wynika, jaka była łączna suma umówionych należnych pożyczkodawcy kosztów. Sąd wskazał, że zgodnie z umową pożyczkodawcy należą się odsetki maksymalne oraz prowizja zastrzeżona w umowie liczona od 5 do 12% uzależniona od uzyskanego scoringu i oceny ryzyka pożyczkobiorcy (§ 4 pkt 1). Z formularza informacyjnego dotyczącego umowy pożyczki (k. 24) nie wynika jaką prowizję ostatecznie naliczono pozwanemu ani za jaki okres naliczono odsetki.

W pozwie ani w dołączonych dokumentach w szczególności we wspomnianym formularzu informacyjnym nie wskazano, w jaki sposób powód (czy też pożyczkodawca) obliczył całkowitą kwotę zadłużenia 3065,28 zł. Sąd wskazał, że w niniejszej sprawie nie jest kwestionowany sam fakt zawarcia umowy o pożyczkę, bo pozwany nie zaprzeczył tej okoliczności, jednak wątpliwości sądu budzi wysokość i sposób obliczenia żądanej kwoty, tym bardziej, że koszty udzielonej pożyczki stanowią ponad 150% pożyczzonej sumy.

W świetle powyższego, Sąd uznał, iż powód wbrew obowiązkom wynikającym z art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c. nie wykazał, istnienia i wysokości przelanej wierzytelności w niniejszej sprawie i dlatego powództwo zostało oddalone.

Apelację od tego orzeczenia wniosła powódka zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, w zakresie jakim Sąd przyjął, że z powodu braku podpisanego przez pożyczkobiorcę dokumentu nie doszło do zawarcia umowy oraz art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęciem, że w razie braku formy pisemnej nie doszło do zawarcia umowy. Nadto zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 232 k.p.c. poprzez niezasadne przyjęcie, iż powódka, nie przedstawiła dowodów potwierdzających zasadność roszczenia, art. 308 k.p.c. poprzez przyjęcie, że dokumenty przedłożone przez powódkę nie posiadają mocy dowodowej oraz art. 339 § 2 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie powództwa wyrokiem zaocznym w całości w sytuacji, gdy zasadność powództwa nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 3.065,28 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm prawem przewidzianych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Okręgowy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja jest niezasadna.

Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że powód nie udowodnił swego roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c., obowiązek złożenia dowodu na poparcie swych twierdzeń spoczywa na stronie dochodzącej swych roszczeń. Obowiązkiem powoda było wykazanie, że nabył konkretne wierzytelności oraz udowodnienie ich powstania.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przytoczona powyżej regulacja prawna, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996r. Nr 43, poz. 189) na mocy której skreślono § 2, nie obciąża sądu obowiązkiem dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne, a skoro ten uprawnienia tego nie wykonał prawidłowo, nie może usprawiedliwić się przerzuceniem odpowiedzialności za postępowanie dowodowe na Sąd. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Powódka, opierając swoje roszczenia na podstawie umowę pożyczki zdefiniowanej w art. 720 § 1 k.c. w związku z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2014r. poz. 1497 z późniejszymi zmianami), winna udowodnić istnienie tego stosunku prawnego jak również wysokość przysługującego jej roszczenia, zgodnie z ogólną regułą dowodową z art. 6 k.c. Powódka jako okoliczność uzasadniająca jego roszczenie powołała się jedynie istnienie ramowej umowy pożyczki, którą przedłożyła, a które w świetle art. 308 k.p.c. była źródłem dowodowym, którą Sąd Rejonowy przyjął. Niemniej jednak Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że powódka nie wykazała, dokonując równocześnie interpretacji postanowień umowy ramowej, aby powódka wykazała wysokość przysługującego jej roszczenia w wysokości wskazanej pozwie. Tym samym, niemożność zweryfikowania roszczenia powódki, w świetle zaferowanych przez nią dowodów, uniemożliwiła uwzględnienia jej roszczenia, a w konsekwencji skutkowało odmową udzielenia jej ochrony prawnej poprzez oddalenie powództwa.

Z przyczyn wskazanych powyżej, nie było podstaw do uznania, iż orzeczenie zaskarżone apelacją jest wadliwe, a zatem apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Andrzej Dyrda